

Arrest

nr. 256 851 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingezaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraanse staatsburger afkomstig uit Ahwaz en van Arabische origine. U bent van geboorte een Sjiitische moslim. U woonde samen met uw ouders, uw twee broers en zus te Ahwaz. In azar 1396 (Perzische kalender, volgens westerse kalender november/december 2017) kwam u een man uit uw buurt, B. Y. (...), toevallig tegen in uw stamcafé. U kende B. (...) uit uw jeugd, was nieuwsgierig naar zijn leven en sprak met hem af om naar het Saheli-park in Ahwaz te gaan. In het park vroeg u hem wat er veranderd was in zijn leven aangezien u gemerkt had dat hij kalmer was dan vroeger. B. (...) vertelde u dat hij een nieuwe weg was ingeslagen, dat dit hem gelukkig maakte en dat dit ook het juiste pad voor u zou zijn. Hij vroeg u of u twee dagen later met hem ergens mee naar toe zou gaan en zei dat alles dan

voor u duidelijk zou worden. Twee dagen na dit gesprek ging u met B. (...) mee naar een huiskerk te Ahwaz. U volgde vanaf dan elke zondag sessies in deze huiskerk. Drie of vier maanden na uw eerste viering in de huiskerk voelde u zich echt bekeerd tot het Christendom en vertelde u aan B. (...) dat u gelovig was. In tir 1397 (juni/juli 2018) kon u niet aanwezig zijn op de sessie in uw huiskerk omdat u moest werken in een ziekenhuis. B. (...) belde u toen op met de melding dat leden van het Ettelaat (ministerie van informatie) de dienst van de huiskerk was binnen gevallen, de leden van uw huiskerk opgepakt waren en u hem niet meer mocht bellen. Hierna verbrak B. (...) dadelijk de lijn en dook u dadelijk bij uw oom A. (...) in Ahwaz onder. De volgende dag ging uw oom A. (...) uw paspoort in uw woning ophalen. De dag nadien, op 22 tir 1397 (13 juli 2018) deed het Ettelaat een inval in uw woning in Iran waarna u op 23 tir 1397 (14 juli 2018) Iran ontvluchtte en vanuit Teheran een rechtstreekse vlucht naar Belgrado/Servië nam. Toen u 1 week in Servië was lichtte uw oom A. (...) u telefonisch in dat het Ettelaat opnieuw was langsgekomen naar uw ouderlijke woning. U reisde vanuit Servië verder naar België waar u op 23 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw aankomst in België ging u éénmalig naar een Franstalige kerk in Luik en één keer naar een Arabische protestantse kerk in Antwerpen. Begin 2019, ongeveer drie maanden na uw aankomst in België, ging u voor de eerste keer naar de Iraanse kerk in Brussel, sindsdien neemt u wekelijks deel aan de vieringen. U volgt eveneens wekelijks bijbelstudies via de Iraanse kerk.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Uw militaire kaart, uw shenesnameh (boekje burgerlijke stand), uw werkkaarten, uw aanbevelingsbrief van een werkgever in Iran, een kopie van een vaardigheidsattest waarin staat dat u een beroep hebt aangeleerd, een document van de Iraanse kerk in Brussel waarin staat dat u sinds maart 2019 naar de kerk gaat en een kopie van een document van de Iraanse kerk in Brussel waarin staat dat u sinds maart 2019 naar de kerk gaat en dat u op bij de volgende vergadering van de kerk, indien mogelijk voor het einde van 2020, zal gedoopt worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst heeft u uw bekering tot het Christendom, uw aanwezigheid in de huiskerk en de inval die er plaatsvond, niet aannemelijk gemaakt.

Zo is het vooreerst compleet ongeloofwaardig dat B. (...), die weliswaar in uw buurt woonde maar waarmee u, sinds u volwassen was nooit mee afsprak en louter met hem een kort praatje hield over alledaagse dingen (CGVS 2, p6), u na één gesprek in zijn stamcafé en één gesprek in het park, twee dagen later (CGVS 2, p6) zonder dat hij u hier op voorhand over verwittigde (CGVS 1, p20) zomaar mee nam naar een huiskerk. Dit is te meer ongeloofwaardig aangezien u tijdens het gesprek in het park alsook bij uw eerdere toevallige ontmoetingen met B. (...) in het verleden nimmer sprak over religie (CGVS 2, p7) waardoor B. (...) uw standpunt ten opzichte van het Christendom en bekeerlingen onmogelijk kon kennen. Daarenboven wist B. (...) dat u uit een religieuze familie kwam en dat uw moeder streng gelovig was (CGVS 2, p7) waardoor, temeer gelet op het feit dat een bekering tot het Christendom kan bestraft worden met de doodstraf, verwacht kan worden dat hij heel omzichtig te werk zou gaan wanneer hij iemand initieert in de gemeenschap van zijn huiskerk.

Voorts heeft u het profiel van B. (...), de persoon die u in contact had gebracht met het Christendom en dank zij wie u naar de huiskerk ging, als bekeerde christen niet aannemelijk gemaakt. U wist immers zeer weinig te vertellen over B.'s (...) bekering. Zo wist u niet hoe B. (...) in contact was gekomen met het Christendom (CGVS 2, p8) en wist u niet hoe B. (...) bekeerd raakte tot het Christendom. Voorts wist u niet of hij in het bezit was van een bijbel noch wist u of B. (...) gedoopt was. Dat u deze zaken niet gevraagd heeft omdat het niet in u opkwam om zoiets te vragen en omdat dopen een zwaar misdrijf is in Iran (CGVS 2,p8), rechtvaardigt uw gebrekkige informatie niet. U erkende immers dat jullie, nadat B. (...) u gepredikt had, verschillende keren afspraken om daarover te praten (CGVS 2, p6). Dat u, gelet hierop, deze zaken niet probeerde te achterhalen overtuigt dan ook niet. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat B. (...) daadwerkelijk een bekeerling zou zijn waardoor u de manier waarop u in Iran met het Christendom in contact zou zijn gekomen niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien B.

(...) u als bekeerd christen u de weg naar de huiskerk zou gewezen hebben, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw huiskerkbezoeken blijkt voorts uit uw verklaringen dat de huiskerkdiensten in Iran enkel op zondag plaatsvonden. U ging steeds naar de diensten behalve die dag dat Ettelaat de huiskerk binnenviel omdat u die dag in het ziekenhuis aan het werk was. (CGVS 2, p7 + p11). U verklaarde hieromtrent dat B. (...) u die dag opbelde met de melding dat het Ettelaat de dienst van de huiskerk binnengevallen was waarop u dadelijk met uw wagen naar uw oom A. (...) in Ahwaz reed waar u nog drie dagen verbleef (CGVS-vragenlijst opgemaakt bij de DVZ; vraag 3.5 + CGVS 1, p4 + p15). De eerste dag van uw verblijf bij uw oom ging uw oom uw paspoort ophalen in uw woning, op de tweede dag van uw verblijf, op 22 tir 1397 (13 juli 2018), was er een inval in uw woning (CGVS 2, p3) en op de derde dag, 23 tir 1397 (14 juli 2018), vertrok u uit Iran (CGVS 1, p9). Hieruit kan afgeleid worden dat het Ettelaat op 20 of mogelijks 21 tir 1397 (11 juli 2018) de dienst van uw huiskerk binnenviel wat merkwaardig is gezien 11 of 12 juli 2018 respectievelijk een woensdag of een donderdag betreft terwijl de diensten van uw huiskerk, zoals hierboven reeds aangehaald, volgens u enkel op zondag doorgingen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw deelname aan de huiskerkdiensten en bijgevolg ook uw bekering tot het Christendom. Bijgevolg kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan uw problemen die u beweerde ten gevolge van uw bekering te hebben gekend.

Dat er aan deze problemen geen geloof meer gehecht kan worden blijkt voorts uit onderstaande vaststellingen.

Zo is het vooreerst bijzonder merkwaardig te noemen dat uw oom A. (...), nadat uw huiskerk ontdekt was, uw paspoort –zonder dat u dit op voorhand wist- ging ophalen in uw woning en hij op dat ogenblik niet aan uw ouders vertelde dat u Iran zou ontvluchten (CGVS 1, p15). U kon niet vertellen waarom uw oom uw familie niet inlichtte en vroeg hem dit niet omdat u naar eigen zeggen in een situatie was waarin u niet kon nadenken (CGVS 1, p15-16). Dat uw oom uw ouders niet inlichtte omtrent de reden dat hij uw paspoort kwam ophalen, houdt echter geen steek. Immers, uw oom wist niet of u al dan niet zaken die verband hielden met het Christendom thuis had liggen gezien u hem hierover niet gesproken had (CGVS 2, p18) waardoor uw oom het risico liet bestaan dat het Ettelaat bij een latere huiszoeking –iets wat volgens u de normale gang van zaken is bij het Ettelaat (CGVS 2, p3)- bewijsmateriaal van uw bekering zou kunnen vinden.

Voorts beschikt u over een zeer gebrekkige kennis over de invallen van het Ettelaat in uw woning naar aanleiding van uw bekering. Zo verklaarde u dat het Ettelaat twee keer bij u thuis langskwam, éénmaal op 22 tir 1397 (13 juli 2018), voor uw vertrek uit Iran, en één keer ongeveer een week na uw vertrek uit Iran op 23 tir 1397 (14 juli 2018) toen u zich in Servië bevond. U vernam dit telkens van uw oom A. (...) (CGVS 1, p8-9). Inzake de invallen in uw woning wist u echter niet hoeveel personen van het Ettelaat binnenvielen, of zij in burger of in uniform waren, wie van uw familie er toen thuis was, of er huiszoekingen verricht werden, of er iets in beslag werd genomen en veronderstelde u dat er bij de eerste inval niemand van uw familie werd meegenomen. U bevroeg uw oom omtrent dit alles immers niet (CGVS 1, p8 + CGVS 2, p3-5). Gevraagd naar waarom u uw oom niet bevroeg omtrent deze invallen, antwoordde u dat dit het laatste was waarmee u bezig was en dat het enige waar u aan dacht weg geraken uit Iran was (CGVS 2, p18). Gevraagd naar waarom u zich later, toen u bijvoorbeeld in België was, niet bevroeg omtrent de invallen, antwoordde u dat het geen nut meer had dit te doen, dat u aan de situatie niets kon veranderen, u de situatie in Iran wil afsluiten en dat u dit enkel meer stress zou bezorgen (CGVS 2, p18). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/ haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Bovendien informeerde u zich niet omtrent het lot van B. (...) of de andere leden van uw huiskerk. Immers, nadat B. (...) u inlichtte dat de huiskerk ontdekt was had u geen contact meer met hem (CGVS 2, p13). U vroeg echter ook niet aan uw familie of oom, zelfs niet toen u reeds in België was, om in de buurt te polsen wat er van B. (...) geworden was omdat u hier niet aan dacht en u enkel bezig was met uzelf. Dat het achterhalen van het lot van B. (...) mogelijk problematisch zou kunnen zijn kan bezwaarlijk als een afdoende reden worden beschouwd (CGVS 2, p13). Gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax,...), had u immers de mogelijkheid om andere mensen die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan.

Dat u, tot slot, het risico nam om een dag na de inval van het Ettelaat in uw woning met uw eigen paspoort op 23 tir 1397 (14 juli 2018) legaal het land te verlaten (CGVS 1, p9 + CGVS 2, p3) zet uw geloofwaardigheid de Iraanse autoriteiten te vrezen andermaal op de helling.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw interesse in het Christendom, uw huiskerkbezoek in Iran en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband doet het bovendien verbazen dat, ofschoon u reeds op 23 november 2018 om internationale bescherming verzocht, u volgens het door u neergelegde documenten (doc 6 + 7), pas in maart 2019 een eerste keer naar de Iraanse kerk in Brussel ging waarna u ook bijbelstudies in Luik volgde. Daarvoor ging u naar eigen zeggen enkel één keer naar een Franstalige kerk in Luik en één keer naar een Arabische protestantse kerk in Antwerpen (CGVS 2, p14). Dat u pas meer dan drie maanden na uw aankomst in België intensief kerkdiensten begon bij te wonen, doet bijkomend afbreuk aan de oprechtheid van uw geloofsbeleving. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Wat betreft uw facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post (CGVS 1, p6), moet worden opgemerkt dat uw eerste christelijk geïnspireerd facebookbericht dateert van 14 september 2020 (print screen wordt toegevoegd aan het administratieve dossier), wat na uw eerste onderhoud bij het CGVS was. Verder dient er op gewezen te worden dat uw facebook-profiel niet op uw naam staat, u gebruikt als pseudoniem 'M. (...) KH' (CGVS 1, p5) en dat er op dit profiel geen enkele verwijzing naar uw identiteit te vinden is. Immers, er staat geen enkel foto van uzelf op uw account en persoonlijke informatie wordt niet gedeeld. Wat hier ook van zij, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het Christendom, kan verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen: Uw shenasnameh, uw militaire kaart, uw werkkaarten, uw aanbevelingsbrief van een werkgever, de kopie van een vaardigheidsattest, tonen uw identiteit, uw militaire dienst en uw werkervaring in Iran aan en zijn zaken die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Uw documenten van de Iraanse kerk in Brussel tonen uw kerkgang en mogelijkheid tot een toekomstige doop aan in België. Zoals hierboven aangegeven blijkt uit de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid, van de samenwerkingsplicht, openbaarheid van bestuur, gelijkheid van wapens". Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing artikel 26 van voormeld koninklijk besluit zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift vooreerst verwijst naar *“het onvolledig administratief dossier dat noch de neergelegde stukken bevat noch de vertaling bij Facebook-uittreksels neergelegd door de verwerende partij noch elementen waarop de verwerende partij zich beroept om te besluiten dat er geen gegronde vervolging bestaat voor de verzoekende partij”*, wijst de Raad er vooreerst op dat het administratief dossier wel degelijk alle stukken bevat waarnaar verwerende partij in

haar bestreden beslissing verwijst, met name de notities van beide persoonlijke onderhouden (administratief dossier, stuk 4), de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 7), (een kopie van) de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5) en de landeninformatie (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, “*Algemeen ambtsbericht Iran – maart 2019; terugkeer*” en “*Printscreen Facebook verzoeker*”). Wat betreft nog de bemerking dat het administratief dossier geen vertaling bevat van de door verwerende partij bijgebrachte Facebookuittreksels, benadrukt de Raad dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet oplegt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept in de taal van de procedure dient te worden gesteld of vertaald (RvS 22 februari 2007, nr. 168.176). Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal om alle informatie die aan het dossier wordt toegevoegd in de taal van de rechtspleging op te stellen. Verzoekende partij toont op geen enkele manier *in concreto* aan dat of op welke wijze zij zou zijn gegriefd door het feit dat de *printscreens* van *nota bene* haar eigen Facebookprofiel niet werden vertaald naar het Nederlands.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het compleet ongeloofwaardig acht dat B. verzoekende partij reeds na één gesprek in zijn stamcafé en één gesprek in het park twee dagen later, zonder dat hij verzoekende partij hierover op voorhand verwittigde, zomaar meenam naar een huiskerk, meent verzoekende partij dat dit kan worden verklaard door de vertrouwensband tussen hen aangezien zij jeugdvrienden zijn.

2.2.5.2. De Raad wijst evenwel op de pertinente bemerking in de bestreden beslissing in dit verband dat verzoekende partij sinds zij volwassen was nooit afspraak met B. en louter met hem een kort praatje hield over alledaagse dingen. Dat er dan ook sprake zou zijn van een dermate grote vertrouwensband dat deze kan verklaren waarom B. het risico nam om verzoekende partij zomaar mee te nemen naar een huiskerk en dit na enkel één gesprek in zijn stamcafé en één gesprek in het park waarbij hij bovendien slechts vaagweg verteld had dat hij een nieuwe weg was ingeslagen, dat dit hem gelukkig maakte en dat dit ook het juiste pad voor verzoekende partij zou zijn, en dit bovendien zonder verzoekende partij op voorhand in te lichten over waar zij naartoe gingen, kan allerm minst worden aangenomen. Dat dit alles allerm minst geloofwaardig is geldt, zoals ook reeds opgemerkt in de bestreden beslissing, des te meer nu verzoekende partij in het park alsook bij haar eerdere toevallige ontmoetingen met B. in het verleden nimmer sprak over religie en B. haar standpunt ten opzichte van het christendom en bekeerlingen dus onmogelijk kon kennen. Zij het er ten slotte op gewezen dat verwerende partij in dit verband nog wijst op het feit dat B. wist dat verzoekende partij uit een religieuze familie kwam en dat haar moeder streng gelovig was, waardoor, temeer gelet op het feit dat een bekering tot het christendom in Iran kan worden bestraft met de doodstraf, verwacht kan worden dat hij heel omzichtig te werk zou gaan wanneer hij iemand initieert in de gemeenschap van zijn huiskerk. De loutere verwijzing naar het feit dat zij jeugdvrienden waren stelt voormelde vaststellingen geenszins in een ander daglicht.

2.2.6.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij zeer weinig wist te vertellen over de bekering van B., voert verzoekende partij aan dat het feit dat zij hierover geen specifieke vragen stelde aan B. volkomen coherent is met de Iraanse praktijken en het gevoelige karakter van het onderwerp.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij zelf erkende dat zij, nadat B. haar gepredikt had, verschillende keren afspraken om hierover te praten (“*hij had eerste gepredikt en daarna spraken we dus steeds af om hierover te praten en dan om naar huiskerk te gaan*” (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS d.d. 01/10/2020, p. 6)). Verzoekende partij kan zich dan ook niet verschuilen achter het gevoelige karakter van dit onderwerp om te verklaren waarom zij aan B. niet gevraagd heeft hoe hij in contact was gekomen met het christendom, hoe hij bekeerd raakte tot het christendom, of hij een bijbel in zijn bezit had en of hij was gedoopt.

2.2.7. Daar waar door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt afgeleid dat het Ettelaat op 20 of mogelijks 21 *tir* 1397 (11 juli 2018) de dienst van haar huiskerk binnenviel en dat dit respectievelijk een woensdag of een donderdag betreft terwijl de diensten van haar huiskerk volgens verzoekende partij enkel op zondag doorgingen, werpt verzoekende partij op dat zij hiermee nooit werd geconfronteerd en de kans niet heeft gekregen om hierop te reageren. De Raad bemerkt evenwel dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. Er bestaat voor de commissaris-generaal geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partij niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen.

Daarenboven duidt de Raad er nog op dat verzoekende partij geheel nalaat om in haar verzoekschrift deze vaststelling van verwerende partij te weerleggen dan wel te verklaren. Deze blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij wijst op *“al de informatie d(i)e verzoekende partij kon verschaffen over de organisatie van de huiskerk en de praktijken”*, bemerkt de Raad evenwel dat deze algemene kennis over huiskerken geen enkele afbreuk doet aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden deelname aan huiskerkdiensten in Iran. De Raad duidt erop dat dergelijke informatie kan worden ingestudeerd en dan ook op zich niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij huiskerken in Iran frequenteerde.

2.2.9.1. Verzoekende partij betoogt voorts dat het geenszins ongeloofwaardig is dat haar oom haar paspoort ging ophalen zonder de familie op de hoogte te stellen van haar bekering en haar deelname aan een huiskerk. Verzoekende partij merkt op dat haar oom haar paspoort makkelijk zonder meer kon gaan ophalen omdat zij reeds eerder samen reisden. Verder wist verzoekende partij dat er geen bezwarend materiaal in haar ouderlijk huis was en zij dan ook geen nood had om haar oom hierover aan te spreken.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met haar opmerkingen op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht stelt dat het geen steek houdt dat haar oom haar ouders niet inlichtte aangezien hij niet wist of verzoekende partij al dan niet zaken die verband hielden met het Christendom thuis had liggen gezien verzoekende partij hem hierover niet gesproken had en zo dus het risico liet bestaan dat het Ettelaat bij een latere huiszoeking bewijsmateriaal van haar bekering zou kunnen vinden. Immers, het feit dat verzoekende partij zelf wist dat er geen bezwarend materiaal in haar ouderlijk huis was, neemt niet weg dat haar oom dit niet wist waardoor het dan ook onlogisch is dat hij haar ouders niet inlichtte.

2.2.10.1. In verband met het vastgestelde gebrek aan kennis over de invallen van het Ettelaat in haar woning naar aanleiding van de bekering en over het lot van B. of de andere leden van haar huiskerk, wijst verzoekende partij erop dat zij dienaangaande reeds tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat hiernaar vragen zorgde voor stress en vrees en dat zij daarom geen vragen heeft gesteld.

2.2.10.2. De Raad is evenwel van oordeel dat deze uitleg niet kan volstaan om haar nalaten desbetreffend te vergoelijken en treedt verwerende partij bij in de motivering dat het feit dat verzoekende partij zich niet verder heeft geïnformeerd over de invallen, hoewel het hier elementen betreffen die deel uitmaken van haar vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, een houding is die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Wat betreft haar vrees dat het achterhalen van het lot van B. mogelijk problematisch zou kunnen zijn, wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax,...), waardoor verzoekende partij de mogelijkheid had om andere mensen die volledig los staan van de door haar aangehaalde problematiek te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor haar na te gaan.

2.2.11. Gelet op wat voorafgaat, dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoekende partij op geen enkele wijze de verschillende vaststellingen in een ander daglicht stelt die de geloofwaardigheid ondermijnen van haar voorgehouden interesse in het christendom, haar huiskerkbezoek in Iran en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten.

De Raad wijst erop dat de vaststelling dat aan haar geloofsactiviteiten en haar problemen hierdoor in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht eveneens doet besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien haar bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan haar motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en kan enkel worden gesteld dat zij omwille van opportunistische redenen eerder dan vanuit een voorgehouden oprechte overtuiging in België naar de Kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Verzoekende partij onderstreept in haar verzoekschrift weliswaar dat haar bekering oprecht is, doch haalt geen overtuigende elementen aan die het onoprechte karakter van haar bekering in een ander

daglicht kunnen plaatsen. Waar zij verwijst naar haar verklaringen op het Commissariaat-generaal omtrent haar bekeringsproces en haar motivatie om zich te bekeren, stelt de Raad vast dat verzoekende partij een passage citeert waar zij haar frustraties over de islam uit. Deze verklaringen volstaan evenwel geenszins om aan te tonen dat er sprake is van een oprechte bekering en doen op zich geen enkele afbreuk aan de verschillende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit het onoprechte karakter van haar bekering blijkt. Verder verwijst verzoekende partij nog naar haar christelijke activiteiten in België, en stelt zij dat zij eens zij de mogelijkheid ertoe kreeg begin 2019 de Iraanse Kerk in Brussel begon te bezoeken en dat zij nog steeds wekelijks de Bijbelles en de misdienst volgt. Ook bij aanvullende nota van 7 juni 2021 brengt verzoekende partij een aantal foto's bij van zichzelf in haar kerkgemeenschap en een brief van haar priester dat zij de lessen voor de doop heeft gevolgd. De Raad wijst er evenwel op dat het gedreven etaleren van de beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België gelet op het absoluut ongeloofwaardig bevinden van haar bekering in Iran duidelijk een opportunistisch karakter heeft dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij nergens verklaart waarom zij, hoewel zij reeds op 23 november 2018 om internationale bescherming verzocht, pas in maart 2019, en dus meer dan drie maanden na haar aankomst in België, intensief kerkdiensten begon bij te wonen. Deze vaststelling ondergraaft bijkomend de oprechtheid van haar geloofsbeleving. Het benadrukken van deze geloofsbeleving in België doet dan ook geen afbreuk aan het absoluut ongeloofwaardig bevinden van de in hoofde van verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Daar waar verzoekende partij ten slotte nog stelt dat uit haar verklaringen blijkt dat zij kennis heeft over het christendom, wijst de Raad erop dat dit op zich niet aantoonbaar is dat er sprake is van een oprechte bekering tot dit geloof. Immers kunnen dergelijke zaken worden ingestudeerd zonder dat men zich er oprecht voor interesseert. Het louter gegeven dat verzoekende partij een zekere kennis heeft over het christendom – in haar verzoekschrift stelt zij dat zij kennis heeft van parabels, de conceptie, de geboorte, de omstandigheden van het overlijden van Christus en diens herrijzenis – doet dan ook geen enkele afbreuk aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit het opportunistisch karakter van haar bekering blijkt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich bij terugkeer naar haar land van herkomst als christen zal manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving.

2.2.12. Verder treedt de Raad verwerende partij eveneens bij in de motivering dat verzoekende partij niet aantoonbaar is dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van haar Facebookprofiel waarop zij christelijke boodschappen post. Immers wordt dienaangaande terecht het volgende gesteld in de bestreden beslissing: *“Wat betreft uw facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post (CGVS 1, p6), moet worden opgemerkt dat uw eerste christelijk geïnspireerd facebookbericht dateert van 14 september 2020 (print screen wordt toegevoegd aan het administratieve dossier), wat na uw eerste onderhoud bij het CGVS was. Verder dient er op gewezen te worden dat uw facebook-profiel niet op uw naam staat, u gebruikt als pseudoniem ‘M. (...) KH’ (CGVS 1, p5) en dat er op dit profiel geen enkele verwijzing naar uw identiteit te vinden is. Immers, er staat geen enkel foto van uzelf op uw account en persoonlijke informatie wordt niet gedeeld. Wat hier ook van zij, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het Christendom, kan verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”*. Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die voormelde vaststellingen in een ander daglicht plaatsen. Waar zij in dit verband nog opmerkt dat men van haar niet kan eisen dat zij zich discreet opstelt teneinde vervolging tegen te gaan, waarbij zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, duidt de Raad erop dat gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van haar bekering tot het christendom wel degelijk verwacht kan worden dat verzoekende partij deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de feiten te maken, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft daar verzoekende partij niet aantoonbaar welke elementen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende

interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Verder duidt de Raad erop dat verwerende partij wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.16. – en dat er geenszins sprake is van “een gedeeltelijke analyse van de feiten”.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 17 augustus 2020 en 1 oktober 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en, voor wat betreft haar tweede persoonlijk onderhoud, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd en dat geen sprake is van een oprechte bekering, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT